

Sabrina

‘Shit, shit, shi-hit. Waar zijn mijn sleutels?’

Als ik op tijd op dat feestje wil komen heb ik volgens de klok in de smalle gang nog tweeënvijftig minuten voor een rit die normaal gesproken één uur en acht minuten duurt.

Ik kijk opnieuw in mijn handtas, maar daar zitten ze niet in. In gedachten loop ik de verschillende mogelijkheden na. Ladekast? Nee. Badkamer? Daar heb ik net nog gekeken. Keuken? Zou kunnen...

Ik wil me net met een ruk omdraaien als ik achter me iets hoor rinkelen.

‘Zoek je deze soms?’

Ik draai me vol minachting om en loop de woonkamer in die zo klein is dat de vijf ouderwetse meubelstukken – twee tafels, een tweezitsbankje, een grote bank en een leunstoel – net sardientjes in een blik lijken.

Op de bank zit een vleesklomp met mijn sleutels te zwaaien. Zodra hij mijn ergernis ziet, propt hij de sleutels lachend weg onder zijn achterste, dat verpakt is in een joggingbroek. ‘Kom ze maar halen.’

Vol ergernis haal ik mijn hand door mijn haar, dat ik net met de stijltang heb bewerkt, en ik been naar mijn stiefvader toe. ‘Geef me mijn sleutels,’ zeg ik streng.

Ray kijkt me met een verlekkerde blik aan. ‘Jezus, Rina, jij ziet er goed uit. Je bent echt een lekker wijf geworden. Wij moeten samen eens wat leuks gaan doen.’

Ik kijk met opzet niet naar de vlezige hand die in zijn kruis

tast. Ik heb nog nooit een man gekend die zo graag aan zijn eigen zaakje zit. In vergelijking met Ray is Homer Simpson een keurig heertje.

‘Ik doe net alsof jij niet bestaat en jij doet hetzelfde met mij. Dus je kijkt niet naar me en je noemt me geen Rina.’ Ray is de enige die me Rina noemt en ik heb er zo de schurft aan. ‘Hier met die sleutels.’

‘Kom ze maar halen, zei ik toch?’

Ik klem mijn kaken op elkaar, schuif mijn hand onder zijn vette reet en graai naar mijn sleutels. Ray begint te kreunen en te kronkelen, want zo’n goor mannetje is hij wel, maar gelukkig duurt het niet lang voordat ik het metaal voel.

Ik trek de sleutels onder hem vandaan en draai me snel om naar de deuropening.

‘Waarom doe je zo moeilijk?’ roept hij me spottend na. ‘We zijn officieel geen familie van elkaar, dus het is geen incest.’

Ik blijf staan en besteed dertig seconden van mijn kostbare tijd aan hem een ongelovige blik toewerpen. ‘Je bent mijn stiefvader. De echtgenoot van mijn moeder. En...’ Ik slik flink wat gal weg. ‘En nu doe je het met mijn oma. Het maakt me niet uit of we familie zijn, je bent en blijft een goorlap die achter de tralies thuishoort.’

Zijn lichtbruine ogen kleuren donkerder. ‘Let op je woorden, meisje, want anders merk je op een dag dat er opeens nieuwe sloten op de deur zitten.’

Dat mocht hij willen. ‘Ik betaal een derde van de huur,’ breng ik hem in herinnering.

‘Nou, misschien moeten we je meer laten dokken.’ Hij draait zich weer om naar de tv en ik besteed nog eens een kostbare halve minuut aan dagdromen over Ray de hersens inslaan met mijn handtas. Het is het waard.

Mijn oma zit aan de keukentafel met een sigaret en een rodelblaadje. ‘Heb je dit gezien?’ roept ze uit. ‘Kim K. in d’r nakie.’

‘Fijn voor haar.’ Ik gris mijn jasje van de rugleuning van de stoel en loop naar de keukendeur.

Ik heb ontdekt dat het veiliger is om via de achterdeur naar

buiten te gaan. Er zitten meestal van die kleine crimineeltjes op de stoepen van de smalle huizen in deze niet bepaald welvarende straat in dit niet bepaald welvarende deel van South Boston. Bovendien ligt onze carport aan de achterkant van het huis.

‘Ik heb gehoord dat Rachel Berkovich met jong is geschopt,’ merkt mijn oma op. ‘Ze had het beter kunnen laten weghalen, maar dat is zeker tegen hun geloof.’

Ik klem mijn kaken op elkaar en draai me om naar mijn grootmoeder. Zoals gewoonlijk draagt ze een versleten ochtendjas en pluizige roze pantoffels, maar haar geblondeerde haar is perfect getoupeerd en ze is helemaal opgemaakt, hoewel ze zelden de deur uit gaat.

‘Ze is joods, oma. Volgens mij is dat niet tegen hun geloof, maar ook al is dat wel zo, dan is het nog haar eigen keuze.’

‘Ze doet het waarschijnlijk voor de extra voedselbonnen,’ luidt mijn oma’s conclusie. Ze blaast flink wat rook mijn kant op. Shit, hopelijk kom ik niet meurend naar asbak in Hastings aan.

‘Ik denk niet dat Rachel om die reden haar kindje houdt.’ Met mijn ene hand op de deur blijf ik ongeduldig staan wachten op een geschikt moment om mijn oma gedag te zeggen.

‘Je moeder wilde je laten weghalen.’

Een moment als dat, bijvoorbeeld. ‘Zo is het wel genoeg,’ mompel ik. ‘Ik ben naar Hastings. Tot later.’

Ze kijkt op van haar tijdschrift en knijpt haar ogen tot spleetjes. Haar blik gaat over mijn zwarte tricot rokje, mijn zwarte topje met wijde ronde hals en korte mouwen en mijn schoenen met hakken van ruim zeven centimeter. Ik weet al wat ze gaat zeggen voordat de woorden haar mond verlaten.

‘Wat zie jij er chic uit. Moet je naar die dure school van je? Er is op zaterdagavond toch geen les?’

‘Er is een cocktailparty,’ breng ik met tegenzin uit.

‘Oooo, een cocktailparty! Doe maar duur. Pas je wel op dat je geen pijn in je tong krijgt van al die reten likken?’

‘Ja hoor.’ Ik trek de deur open en dwing mezelf om eraan toe te voegen: ‘Ik hou van je.’

‘Ik hou ook van jou, meissie.’

Ze houdt echt van me, maar ze uit haar liefde zo beroerd dat die soms eerder als een belemmering voelt.

Ik rij niet in tweeënvijftig minuten en ook niet in één uur en acht minuten naar Hastings. Nee, ik heb maar liefst anderhalf uur nodig, zo’n zootje is het onderweg. Het duurt nog eens vijf minuten voordat ik een parkeerplaats heb gevonden en tegen de tijd dat ik aanbel bij het huis van mevrouw Gibson, die naast een van mijn docenten ook mijn studieadviseuse is, sta ik zo stijf van de spanning dat er elk moment iets in me kan knappen.

‘Dag meneer Gibson, het spijt me dat ik zo laat ben,’ zeg ik tegen de man met de bril die de deur opendoet.

Meneer Gibson glimlacht vriendelijk. ‘Het geeft niet, Sabrina. Het is vreselijk weer. Zal ik je jas even ophangen?’ Hij steekt een hand uit en wacht geduldig totdat ik me uit mijn wollen jasje heb gewurmd.

Mevrouw Gibson komt net aanlopen als hij mijn goedkope jas tussen de veel duurdere exemplaren hangt. Het kledingstuk is hier net zomin op zijn plaats als ik, maar ik onderdruk het gevoel dat ik tekortschiet en weet opgewekt te glimlachen.

‘Sabrina!’ roept mijn docente vrolijk. Ze eist met haar overheersende persoonlijkheid meteen al mijn aandacht op. ‘Ik ben zo blij dat je heelhuids bent gearriveerd. Sneeuwt het al?’

‘Nee, maar het regent flink.’

Ze trekt een gezicht en pakt mijn arm vast. ‘Dat is nog erger. Je bent toch niet van plan om vanavond terug naar de stad te rijden? Het wordt vast spekglad.’

Het maakt niet uit hoe slecht de wegen eraan toe zijn, ik moet hoe dan ook terug. Ik moet morgenochtend namelijk werken. Maar ik wil haar niet ongerust maken en glimlach daarom geruststellend. ‘Het komt wel goed. Is ze er nog?’

Mijn docente knijpt even in mijn onderarm. ‘Ja, en ze wil dolgraag met je kennismaken.’

Dat is mooi. Voor het eerst sinds mijn aankomst adem ik diep in. Ik laat me meevoeren naar de andere kant van de kamer, waar

een klein vrouwtje met grijs haar staat. Ze draagt een vormeloos pastelkleurig jasje en een zwarte broek. Een outfit van niks, maar de diamanten die in haar oren fonkelen zijn groter dan mijn duim. En ze ziet er veel te joviaal uit voor een hoogleraar in de rechten. Ik dacht altijd dat dat net zulke strenge, serieuze types waren als ik.

‘Amelia, dit is Sabrina James, de studente over wie ik je heb verteld. Ze is de beste van haar jaar, heeft naast haar studie nog twee banen en heeft een topscore voor haar toelatingsexamen voor de master rechten behaald.’ Mevrouw Gibson wendt zich tot mij. ‘Sabrina, dit is Amelia Fromm, specialiste in constitutioneel recht.’

‘Het is me een genoegen.’ Ik steek mijn hand uit en hoop met heel mijn hart dat die niet zweterig aanvoelt. Vanwege deze avond heb ik een uur lang geoefend in handen schudden.

Amelia schudt stevig mijn hand en doet dan een stapje naar achteren. ‘Ik heb mijn ongewone combinatie van namen te danken aan mijn Italiaanse moeder en mijn joodse grootvader. En jij? James is Schots. Komt je familie daar oorspronkelijk vandaan?’ De blik in haar heldere ogen gaat over me heen en ik onderdruk de neiging om aan mijn goedkope kleren te frummelen.

‘Ik zou het niet weten, mevrouw.’ Mijn familie komt uit de goot. Schotland klinkt veel te fraai en voornaam, dat kan ons nooit hebben voortgebracht.

Ze maakt een wegwerpgebaar. ‘Het doet er niet toe. Genealogie is een beetje een hobby van me. Van Kelly begreep ik dat je je hebt aangemeld voor Harvard?’

Kelly? Ken ik een Kelly?

‘Ze bedoelt mij,’ zegt mevrouw Gibson met een vriendelijke glimlach.

Ik loop rood aan. ‘Sorry. U bent voor mij “mevrouw Gibson”.’

‘Wat formeel, Kelly,’ zegt mevrouw Fromm beschuldigend. ‘Sabrina, heb je je nog ergens anders aangemeld?’

‘Bij Boston College, Suffolk en Yale, maar Harvard is mijn grote droom.’

Amelia trekt een wenkbrauw op als ik de nummers twee en drie van Boston noem, maar mevrouw Gibson neemt het snel voor

me op: 'Ze wil graag hier in de buurt blijven. En ze is duidelijk te goed voor Yale.'

Beide dames snuiven even minachtend. Mevrouw Gibson is ook aan Harvard afgestudeerd en blijkbaar ben je met een verleden aan die uni voor altijd anti-Yale.

'Volgens Kelly mag Harvard zich heel gelukkig prijzen met jou.'

'Ik zou ontzettend blij zijn als ik daar kan studeren, mevrouw.'

'Binnenkort buigt de toelatingscommissie zich over de selectie.' Amelia's ogen fonkelen ondeugend. 'Ik kan een goed woordje voor je doen.'

Ze glimlacht weer naar me en ik val bijna flauw van opluchting. Ik smeerde haar geen stroop om de mond, Harvard is echt mijn droom.

'Dank u,' weet ik uit te brengen.

Mevrouw Gibson wijst naar de hapjes. 'Waarom neem je niet even wat lekkers? Amelia, ik wilde het nog even met je hebben over die paper van de vakgroep van Brown. Heb je al een kans gehad om daar een blik op te werpen?'

Ze wenden zich allebei van me af en duiken meteen de diepte in met een gesprek over intersectionaliteit, zwart feminisme en de rol van racisme, onderwerpen waar mevrouw Gibson een expert in is.

Ik loop naar de tafel met hapjes, die met een wit tafellaken is gedekt en bijna bezwijkt onder een berg kazen, crackers en fruit. Mijn twee beste vriendinnen, Hope Matthews en Carin Thompson, staan daar al op mij te wachten. Ze lijken net beeldschone, superslimme engelen, de een donker en de ander licht.

Ik loop snel naar het duo toe en stort me zo'n beetje in hun armen.

'Hoe ging het?' vraagt Hope ongeduldig.

'Goed, denk ik. Volgens haar mag Harvard blij met me zijn en wordt er binnenkort bepaald wie er worden toegelaten.'

Ik pak een bordje en begin dat vol te laden. Waren die stukken maar groter, ik heb zo'n honger dat ik een hele kaas op kan. De hele dag had ik zo de zenuwen over deze ontmoeting dat ik er

misselijk van was. Nu het spannendste deel achter de rug is, wil ik die hele tafel leegkanen.

‘O, jou laten ze wel toe,’ verklaart Carin.

We vallen alle drie onder de hoede van mevrouw Gibson, die veel werk maakt van het steunen van jonge vrouwen. Er zijn nog meer netwerkclubjes op de campus, maar zij wendt haar invloed uitsluitend aan ten behoeve van vrouwen en ik ben haar heel dankbaar voor haar hulp. Het feestje van vanavond moet haar studenten in contact brengen met docenten die de prestigieuze masters van het land verzorgen. Hope heeft haar pijlen gericht op een plek aan de medische faculteit van Harvard en Carin wil naar het MIT.

Ja, dit huis kolkte vanavond van het oestrogeen. Naast mevrouw Gibsons echtgenoot zijn er maar een paar mannen aanwezig. Na mijn afstuderen ga ik dit echt missen. Het voelt inmiddels als een tweede thuis.

‘Ik duim me suf,’ zeg ik bij wijze van antwoord tegen Carin. ‘Als ze me op Harvard niet willen, kan ik altijd nog naar Boston College of Suffolk.’ Dat is ook niet verkeerd, maar Harvard staat min of meer garant voor het soort baan dat ik na mijn studie ambieer: een functie bij een van de beste advocatenkantoren van het land.

‘Ze laten je echt wel toe,’ zegt Hope vol vertrouwen. ‘Hopelijk word je wat relaxter als je die brief eenmaal hebt gekregen, want jeetje, B, wat ben jij een stresskip.’

Ik rol met mijn hoofd om mijn schouders los te maken. Ja, dat ben ik. ‘Vertel mij wat. Mijn agenda zit echt bomvol. Ik lag vanavond pas om twee uur in bed omdat mijn collega die bij Boots & Chutes had moeten afsluiten niet kwam opdagen, en om vier uur moest ik alweer op om post te sorteren. Toen ik rond twaalfen thuiskwam, ben ik meteen mijn bed in gedoken. Ik had me bijna verslapen.’

‘Heb je nog steeds twee banen?’ Carin duwt haar rode haar uit haar gezicht. ‘Ik dacht dat je met serveren wilde stoppen?’

‘Dat gaat niet. Volgens mevrouw Gibson wil Harvard niet dat eerstejaarsstudenten een bijbaantje hebben, dus ik moet dit jaar

nog zo veel mogelijk zien te verdienen voor volgend jaar. Ik moet wel de huur kunnen betalen.'

Carin maakt een meelevend geluidje. 'Praat me er niet van. Mijn ouders sluiten een lening voor me af waarvan je een klein land kunt kopen.'

'Trek toch bij ons in, dat lijkt me zo leuk,' zegt Hope smekend.

'O ja? Dat wist ik helemaal niet,' zeg ik spottend. 'Dat heb je sinds het begin van het semester nog maar, wat is het, twee keer per dag gezegd.'

Ze trekt haar fraaie neus op. 'Je moet het huis eens zien dat mijn vader voor ons heeft gehuurd. Helemaal geweldig. Ramen van de vloer tot aan het plafond, de metro om de hoek. Uitstekend openbaar vervoer.' Ze trekt verleidelijk haar wenkbrauwen op.

'Dat kan ik niet betalen, H.'

'Ik leg het verschil wel bij. Of nou ja, mijn ouders,' verbetert ze zichzelf snel. Haar familie is rijker dan een oliebaron, maar dat zou je nooit denken als je haar hoort praten. Hope is zo nuchter als wat.

'Dat weet ik,' zeg ik terwijl ik ondertussen hapjes neem van de miniworstjes. 'Maar dan zou ik me vroeg of laat schuldig gaan voelen en iedereen van alles kwalijk nemen. Dan is het einde vriendschap en dat willen we toch niet?'

Ze kijkt me hoofdschuddend aan. 'Nou, als je die trots van je ooit opzij kunt zetten en om hulp durft te vragen, dan ben ik er voor je.'

'Ik ook,' valt Carin haar bij.

'Zien jullie nu wel?' Ik wijs met mijn vork van de een naar de ander. 'Jullie zijn veel te fijne vriendinnen, dat wil ik niet op het spel zetten door een huis met jullie te delen. Ik red me wel. Het is pas over tien maanden, dus nog tijd zat om geld te verdienen. Het gaat lukken.'

'Ga in elk geval straks nog iets met ons drinken,' bedelt Carin.

'Ik moet nog naar huis rijden.' Ik trek een lang gezicht. 'Ik ben morgen ingeroosterd om pakjes te sorteren.'

'Op zondag?' vraagt Hope.

‘Dan betalen ze anderhalf keer zoveel. Daar kan ik geen nee tegen zeggen. Sterker nog, het is beter als ik nu vertrek.’ Ik zet mijn bordje op de tafel en probeer een glimp op te vangen van de wereld achter het grote erkerraam, maar ik zie alleen de regen die in het donker tegen het glas striemt. ‘Hoe eerder ik onderweg ben, hoe beter.’

‘Niet in dit weer.’ Mevrouw Gibson komt met een glas wijn in haar hand naast me staan. ‘Ze hebben gewaarschuwd voor zware ijzel. De temperatuur is aan het dalen, dus die regen gaat aanvroren.’

Na één blik op haar gezicht is me duidelijk dat het geen zin heeft om tegen haar in te gaan.

‘Oké,’ zeg ik, ‘maar ik ben hier niet blij mee. Jij,’ ik wijs naar Carin, ‘kunt maar beter ijs in de vriezer hebben liggen voor het geval dat ik bij jou moet blijven pitten, want anders ben ik niet te harden.’

Ze moeten alle drie lachen. Mevrouw Gibson gaat er weer vandoor zodat we, voor zover je daar als laatstejaars toe in staat bent, een poging tot netwerken kunnen doen. Na een uurtje rondjes lopen en babbelen pakken Hope, Carin en ik onze jassen.

‘Wat gaan we doen?’ vraag ik aan de meiden.

‘D’Andre zit bij Malone’s en ik heb gezegd dat ik daar ook naartoe kom,’ zegt Hope. ‘Dat is maar twee minuten rijden, dat overleven we wel.’

‘Malone’s? Dat meen je niet. Daar komen alleen maar ijshockeys,’ zeg ik kermend. ‘Wat moet D’Andre daar?’

‘Drinken en op mij wachten. Bovendien kun jij wel een beurt gebruiken en sporters zijn echt jouw type.’

Carin snuift. ‘Haar enige type.’

‘Hé, ik heb een erg goede reden om de voorkeur aan sporters te geven,’ merk ik op.

‘Ja, die reden kennen we.’ Ze rolt met haar ogen. ‘Ga op zoek naar een student wiskunde als je iets over statistiek wil weten, maar kies een sporter als je qua seks aan je trekken wil komen. Hun lichaam is hun gereedschap. Ze zorgen er goed voor, weten

wat het wel en niet kan, blablabla.’ Carin maakt een praatgebaar met haar linkerhand.

Ik steek mijn middelvinger op.

‘Maar het is veel lekkerder om met iemand te vrijen die je leuk vindt!’ Dat is Hope, die al sinds haar eerste jaar samen is met D’Andre, een footballspeler.

‘Ik vind die jongens ook leuk,’ geef ik toe. ‘Gedurende het uurtje dat ik ze nodig heb.’

Daar moeten we allemaal even om giechelen, totdat Carin begint over een jongen die het gemiddelde flink naar beneden heeft gehaald. ‘Een uurtje? En tien-seconden-Greg dan?’

Ik huiver. ‘Ten eerste: bedankt dat je me daaraan herinnert, hij was echt slecht, en ten tweede: ik zeg niet dat het nooit eens misgaat. Maar de kans op goede seks is wel groter als je een jongen kiest die aan sport doet.’

‘Maar ijshockeyers zijn er slecht in?’ wil Carin weten.

‘Nee, dat niet. Ik zeg geen nee tegen die gasten omdat ze in bed zo beroerd presteren, maar omdat ze stuk voor stuk arrogante eikels zijn die door hun docenten uit de wind worden gehouden,’ leg ik uit.

‘Sabrina, schat, laat dat toch eens los,’ dringt Hope aan.

‘Dat kan ik niet. Ijshockeyers komen er bij mij niet in.’

‘Maar denk eens aan wat je allemaal laat lopen!’ Carin likt overdreven verlekkerd haar lippen. ‘Ken je die ene jongen met die baard? Een baard staat op mijn bucketlist. Ik wil zo graag weten hoe dat voelt.’

‘Ga je gang. Van mij hoeft je geen concurrentie te vrezen.’

‘Dat is duidelijk, maar...’ Ze lacht fijntjes. ‘Mag ik je eraan herinneren dat je het met die player van een Di Laurentis hebt gedaan?’

Jakkes, daar hoeft ik dus echt niet aan te worden herinnerd.

‘Ten eerste was ik toen stomdronken,’ zeg ik nors. ‘Ten tweede was ik nog maar tweedejaars. En ten derde is hij de reden dat ik geen ijshockeyers meer wil.’

Het footballteam van Briar College doet het niet slecht, maar de ijshockeyers zijn hier de echte sterren. De jongens op schaatsen

worden als goden behandeld en Dean Heyward-Di Laurentis is daar een schoolvoorbeeld van. Net als ik heeft hij politicologie als hoofdvak, dus we hebben samen de nodige colleges, zoals bijvoorbeeld vorig jaar statistiek. Dat vak was hartstikke zwaar en iedereen had er moeite mee.

Iedereen behalve Dean, die het met de student-assistente deed.

En – wat een verrassing! – hij kreeg een tien van haar. Die hij dus echt niet verdiende. Dat weet ik omdat we samen aan de afsluitende opdracht hebben gewerkt en ik zelf heb gezien dat hij complete bagger inleverde.

Toen ik over die tien hoorde had ik zin om zijn ballen eraf te hakken. Het was zo oneerlijk. Ik had me een slag in de rondte gewerkt voor die studiepunten. Jezus, ik werk me voor alles een slag in de rondte. Wat ik ook doe, het kost me bloed, zweet en tranen. Ondertussen krijgt dat lulletje alles wat hij wil op een presenteerblaadje aangereikt. Hij kan wat mij betreft de tering krijgen.

‘Ze wordt weer kwaad,’ fluistert Hope overdreven luid tegen Carin.

‘Ze kan Di Laurentis en zijn tien maar niet vergeten,’ fluistert Carin nog luider terug. ‘Ze moet echt een beurt hebben. Hoelang geleden is het?’

Ik wil weer mijn middelvinger opsteken, maar dan bedenk ik dat ik me dat zelf niet eens kan herinneren.

‘Was dat, eh, Meyer? Die gast die aan lacrosse deed. Dat was in september. Daarna kwam Beau...’ Ik klaar op. ‘Ha, zie je wel? Het is nog geen maand geleden. Niet bepaald een reden om de noodtoestand uit te roepen.’

‘Lieverd, iemand met een rooster als het jouwe hoort geen maand zonder seks te zitten,’ werpt Hope tegen. ‘Je bent een stressbal op pootjes, je moet gewoon een vent hebben... Het liefste elke dag.’

‘Nou ja, om de dag,’ verbetert Carin. ‘Geef haar doos even de kans om bij te komen.’

Hope knikt. ‘Ook goed. Maar vanavond moet de poes aan het werk...’

Ik lach snuivend.

‘Hoor je dat, B? Je hebt een middagdutje gedaan, een hapje gegeten en nu is het tijd om te seksen,’ verklaart Carin.

‘Maar Malone’s?’ vraag ik argwanend. ‘We hebben net vastgesteld dat het daar wemelt van de ijshockeyers.’

‘Er zijn heus nog wel andere mannen. Ik durf te wedden dat Beau er ook is. Zal ik het even aan D’Andre vragen?’ Hope houdt haar telefoon omhoog, maar ik schud mijn hoofd.

‘Beau kost me te veel tijd. Die wil praten tijdens het neuken. Ik wil het gewoon doen en er dan weer vandoor.’

‘O, prátén! Ja, dat is eng.’

‘Hou je muil.’

‘Dacht het niet.’ Hope gooit haar hoofd achterover, waardoor haar lange vlechten tegen mijn jas zwiepen, en loopt het huis van mevrouw Gibson uit.

Carin loopt haar schouderophalend achterna en ik volg. Tegen de tijd dat we bij de auto van Hope aankomen zijn onze jassen doorweekt, maar dankzij onze capuchons blijft ons haar gespaard.

Ik ben niet echt in de stemming om vanavond een jongen te versieren, maar ik moet toegeven dat mijn vriendinnen gelijk hebben. Ik sta al weken strak van de spanning en de afgelopen paar dagen had ik best wel... jeuk. Het soort jeuk dat alleen kan worden bestreden met een hard, gespierd lijf en een pik van hopelijk bovengemiddeld formaat.

Alleen ben ik zoals ik al zei behoorlijk kritisch als het om potentiële bedpartners gaat. Als we vijf minuten later bij Malone’s naar binnen lopen barst de kroeg uit zijn voegen van de ijshockeyers. Precies wat ik al dacht.

Aan de andere kant, als dit het aanbod van vandaag is, kan ik net zo goed even kijken of er nog iets leuks tussen zit. Al zijn de verwachtingen waarmee ik achter Hope en Carin aan naar de bar loop niet bepaald hooggespannen.